

Боги та люди

Микола Руденко

По-різному молилися Природі:
Одні над нею Бога вознесуть,
А хтось — такого більше у народі —
В ній розпізнає материнську суть.

Лише царі не кидали гонитву,
Яку перейняли в сліпих чортів:
Святі чуття, закладені в молитву,
На себе кожен обернуть хотів.

Та хоч царя над світом цим убогим
Підносили, мов сонячне дитя,
Усе ж помазаник той перед Богом
Людиною лишався за життя.

Один лиш раз живого, а не моці,
Наставив Богом історичний плин.
І мармуровій постаті на площі
Вклонялись мусив грішний землянин.

Рабів замучених вбивала варта,
А голод навіть велетнів боров.
Людське життя ні шеляга не варте —
Скрізь по кар'єрах кам'яніла кров.

І загуло над гнівними синами,
Зриваючи фальшиву позолоту:
— Хай краще цар небесний править нами,
Аніж боги, що мають людську плоть!..

...Та не ловіть капканами старими
Поета, як малого школяра:
Було це, люди, в стародавнім Римі,
Коли йому вмирать прийшла пора.